

Lai sapnis par īstenību taptu

TURPINĀJUMS. SĀKUMS 26. UN 29. MAIJA PIELIKUMĀ «CEĻOJUMS»

"Sapnis par to, lai draudzīgā kompānijā vai vismaz kopā ar kādu uzticamu pavadoni izstaigātu Latvijas jūras piekrasti, manā sirdī un prātā tiek lolots vairākus gadu desmitus," tā šai pašā avīzē un pielikumā «Ceļojums» rakstīju nu jau vairāk nekā pirms gada. Bet pašu ceļojumu **Jūrtakā** mazģimeniskā kompānijā oficiāli aizsākām 2018. gada augustā. Kā iesmejām pirms mēneša, kad atkal līdzīgā "divu mājāsaimniecību" distancēto pulciņā devāmies pievārēt kārtējo vēl nepieņemto takas posmu, esam uzrādījuši gliemeža cieniņu ātrumu – *pa trīs gadi četri posmi kā ligoti noligoti...* Tas, ja mēra no sākuma – no Latvijas-Lietuvas robežpunkta Nidā. Toties dažs no tiem "nokājots" pat desmitām reižu. Un vēl dažā gribas atgriezies vēl un vēlreiz...

Jo lēnāk, jo labāk

Šogad rādītāji ir labāki, jo Ligo svētku garajās brīvdienām iespējām pieveikt vēl vienu Jūrtakas posmu – piekto dienu, kas paredz ceļojumu **no Ziemupes līdz Pāvilostai**. It kā jau varētu pat lepoties – **21 km!** Bet... tas tika pieveikts pusotras dienas laikā. Turklāt – redzot mūsu ātrumu, jāsāk pārdomāt, vai vecāka gadagājuma ceļotāji tālāk par Dižjūru (tas ir, līdz Kolkai) maz tiks, jo tikai šajā maršruta daļā tad oficiāli vēl paredzētas 10 dienas jeb posmi, kas mūsu gadījumā varētu rezultēties ar distanciti piecu gadu garumā...

Lai arī šajā vērtējumā fakti it kā būtu pareizi, taču, ja galvenais ceļa mērķis ir gūt baudu, ko miesai un garam sniedz fantastiskā Latvijas piejūras daba, Dižjūras mežonīgais skaistums, ģimeniska kopā būšana vismaz trijās paaudzēs (no 5 līdz 57 gadiem, kur "jūtīgākais" ir 13-gadīgais posms) un vēl arī vēlme ieraudzīt, saprast un uzzināt kaut ko sev jaunu, tad... jo lēnāk, jo – labāk...

Un tā arī darijām. Peldējāmies, bradājāmies (ūdens gan, kā jau Dižjūrā vasaras pirmajā pusē, vēl nebija lāgā iesilis), meklējām atrakcijas jaunākajam kājotājam un centāmies ķert katru apskatāmu objektu...

Par naktsmājām jādodomā laikus

Oficiāli gan daži, manuprāt, šī posma interesantākie, kā, piemēram, **Pūņu upurakmens** un **Māras baznīca**, nemaz nav minēti. Bet arī oficiāli nosauktie, jo īpaši **Akmeņpraga bāka** un **Pāvilosta**, katrs atsevišķi ir gana vērti ceļojuma galamērķi. Tā arī nosprieduši, naktsmājas izvēlējamies meklēt tieši mazajā ostas pilsētiņā. Gan tāpēc, ka sākumā cerējām – varbūt tas būs mūsu šīs reizes ceļojuma viduspunkts

un varbūt tomēr spēsim pāties uz priekšu Jūrkalnes virzienā..., gan arī tāpēc, ka tā ir vieta, kur ir gana liela ēstuvju izvēle; šoreiz bijām izvēlējušies šikot – vismaz vienu ēdienreizi dienā atvēlot kādā par moteļa virtuvīti labākā barotavā. Un vēl... ir taisnība tām ziņām, kas vēsta, ka vismaz jūras piekrastē vairumam naktsmitņu ir garumgara rezervāciju lapa. Tāpēc, lai arī šai ziņā sākotnēji bijām gribējuši kaut ko ekskluzīvāku – mežonīgās būdiņas Ziemupes kāpās, atsevišķu namiņu kaut kur pie Akmeņpraga, labi aprīkotu Pāvilostas dzīvoklīti vai vismaz pie Sakas izbūvētās Peldmājas –, tās visas bija aizņemtas.

Turklāt – mums taču bija svarīgs vēl viens nosacījums – lai mājvieta būtu draudzīga mūsu spalvu kušķim – smaidīgi priecīgajai zelta retrivera jaunkundzei Dārsijai! Tad nu izvēlējamies un arī dabūjam kaut ko laikam jau diezgan ekskluzīvu – Bootparka apartamentus. Fotogrāfijās izskatās ļoti labi – ģimenei pievilcīga pusmāja pašā Sakas upes krastā, skaisti skaisti, ļoti plašas telpas, virtuvīte, dušas, draudzīgi saimnieki... Bet jau pāris dienu pēc rezervēšanas (un jau arī samaksāšanas) e-pastā atnāca it kā atvairinošā, it kā "draudu" ziņa: "Jūs, cerams, esat informēti, ka naktsmitne atrodas vienā ēkā ar laivu darbnīcām un darba laikā tur cilvēki strādā..." Nu un? – nodomājam, – pa nakti taču tur neviens īpaši neurbsies, bet pa dienu taču mēs būsim projām! Ap 21.00 piektdienas vakarā nokļuvuši galā, sapratām, ka tik vienkārši vis nebūs. Tas, ka pie pašas ēkas nevar piebraukt, jo tā tiešām atrodas rūpnieciskajā zonā, nav nekāda bēda, sliktākais, ka turpat pie mūsu logiem kāds dāņu vīrs pulēja uz stēkiem paceltas jahtas dibenu. Un arī tas vēl nebija nekas, bet viņš to arī krāsoja ar kaut ko melnu un ļoti efektīgi smaržojošu tā, ka bija ļoti jādodomā, kā un kur lai gul, lai nākamajā rītā nepamostos ar galīgi dullu galvu...

Bet kopumā šķiet, ka šī viesu māja ir kāda ES projekta sekas, ko realizējuši kādi gara auguma vecpuiši. Tur ir ļoti plašas telpas ar milzīgu potenciālu, kas izmantots, manuprāt, labi, ja par procentiem 20... Piemēram, guļamistabas ir tik lielas, ka tajās katrā mierīgi var ietilpt viens vidēja izmēra (ap 35 dalībnieki) pašdarbības kolektīvs, vēl jo vairāk, ka par guļamajiem šeit pamatā izvēlēti laba izmēra, bet viegli matračī. Tai pat laikā tualetes ir gan divas, bet duša ir tikai viena un vienā guļamistabā, blakus pāra gultai... Dušas telpā nav neviena āķīša vai plauktiņa, kur kaut dvieļi noliekt, bet vienīgais spogulis "publiskajā" ēkas daļā... – bez 1,80 m augumiņa savu ģimīti tajā neredzēt... Ar ūdens padevi un kvalitāti, šķiet, arī ir problēmas... Taču mūsu gadījumā tie visi bija sūkumi; gulēšana plašumā, kur vesela logu rinda veras upes virzienā, iespēja gatavot ļoti labi aprīkotā virtuvītē, pavaloties ļoti ērtā šūpuļkrēslā un pa taisno no lieveņa palaist gar gana mežonīgu upes krastu paskraidīties suni – tas atsvēra visas iespējamās neērtības!

► 13. lpp.

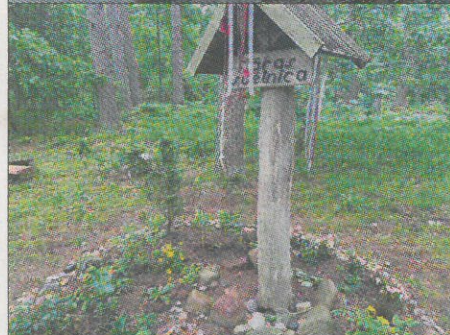
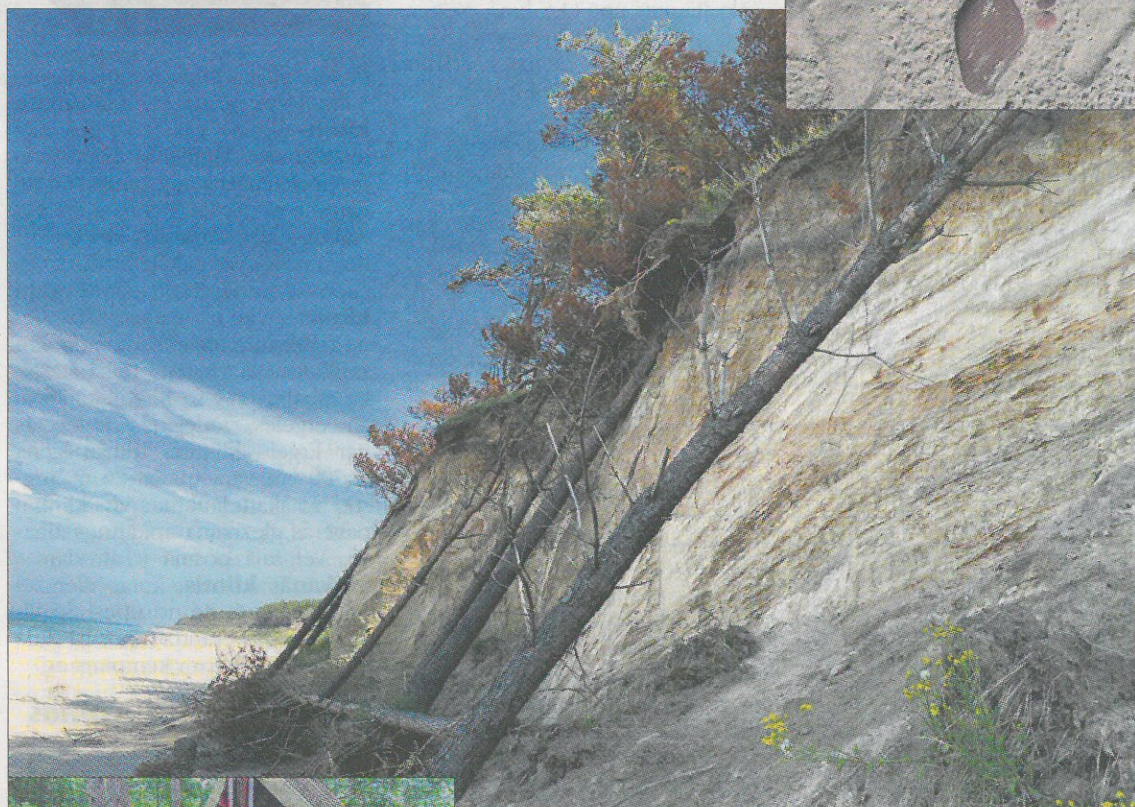
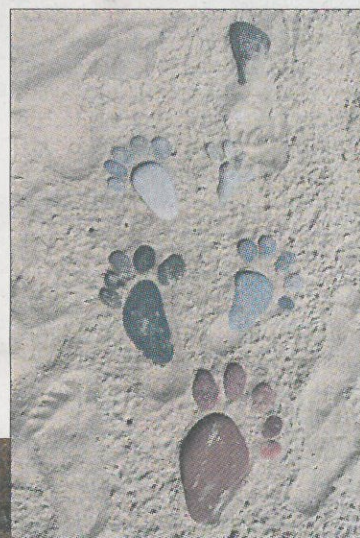
Vasaras priekšrocības – daudzās upītes un strautiņus var vienkārši pārbrist

Skats pa naktsmāju logu

Dižzvani Ziemupes izcirtumā

Māras svētnīca jeb Maznodupju akmens krāvums

Lai sapnis par īstenību taptu

►12. lpp.

Aidā, ceļā!

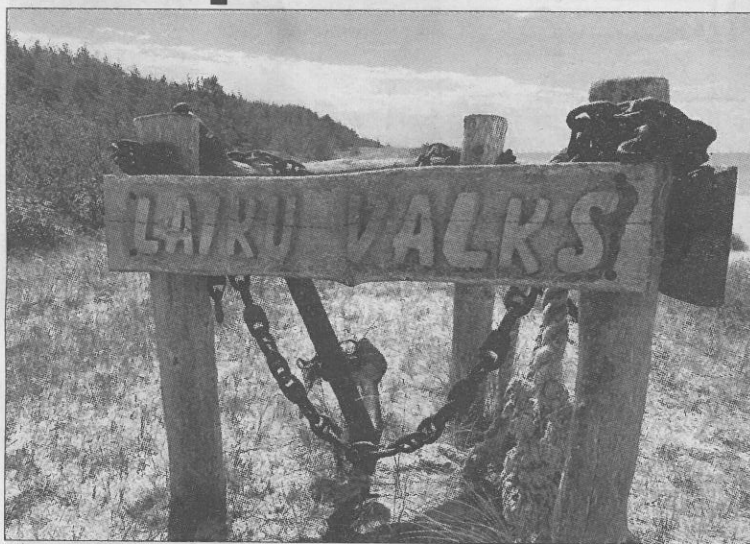
Bez lielas pārliecības pieveikt paredzēto 21 km vienā piegājienā jau laikus sagatavojamies un izmantojam iepriekš pārbaudīto divu auto principu. Proti, ar abiem aizbraucām līdz iedomātajam kontrolgalapunktam, mūsu gadījumā – līdz Akmeņbākai, kur vienu no mašīnām atstājam, tad, saspiekušies otrajā, aizbraucām līdz sākuma punktam jeb Ziemupei. Tas – lai nav pa vienu ceļu jāiet turpu šurpu. Ļoti laba metode, ja vien... Bet par visu pēc kārtas.

Jūrtakas mājaslapa stāsta: mūsu šīs reizes maršruta pievilcība ir tajā, ka baudīsim cilvēku maz apmeklētās pludmales, kur var lasīt dzintarus un akmentiņus ar fosilijām, dzirdēt dziedošās smiltis zem kājām, raudzīsim Ziemupes apkaimes stāvkrastrus, bet tālāk līdz Akmeņragam – skaistas, vietām noskalotas priekšskāpas, kas noaugušas ar smiltāju kāpu kviešiem un kāpuniedrēm. Vietām redzamas pelēkās kāpas. Jā, tas viss arī bija. Un arī iešana, salīdzinot ar iepriekšējo reizi, kad visai lielu daļu ceļa nācās mērot pa neērto smilšu-oliu pludmali, bija daudz ērtāka. Ejot varēja atcerēties šodien neticamos 80. gadus, kad šajā pusē darbojās kolhozs «Kopdarbs» un par spīti aizliegumam un šķēršļiem, ko paredzēja PSRS armijas noteiktais pierobežas režīms, vietējiem (pie kuriem radu dēļ kādu mirkli piederēju) bija ekskluzīva iespēja gan dažās vietās jūras krastā iziet, gan lasīt sēnes senajā piejūras mežā. Taču, ja pirms gadiem 10 līdz 15 te, ārpus kolhoza centra Saraiķos, piekrastes pusē ēku faktiski nebija un Ziemupes kempings jaunajos laikos bija vienīgais nakšņošanas punkts, tad tagad... Pat slaveno kadiķu audzi isti ieraudzīt neizdevās; visapkārt plautu zālienu un pastarpām bijušo kolhoznieku līvēnietēm vai tām līdzīgām mājām redzamas jaunas un ļoti jaunas, un, jā, arī ekskluzīvas būves...

Lai nu kā, sākotnējo maršrutu pieveicām ļoti ātri – 12 km līdz Akmeņragam – četrās stundās. Un, visticamāk, tāpēc, ka mums nopakal dzinās solītais milzu negaiss. Tad nu steidzāmies, beigās pat skriešus, lai ar pirmajām lietussaimēm nonāktu vismaz kaut kādā patvērumā – Akmeņraga bākas sargu privātajā dārza mājiņā vai pašā bākā. Uz to gan bija rinda – «Covid-19» ierobežojumu dēļ – katrai nākamajai kompānijai jāva rāpties augšā tikai tad, kad iepriekšējā bija jau norāpusies lejā... Bet negaiss mūs tikai pabiedēja, ducināja un spēra visapkārt, bet mēs pat isti

Lai pasmeltos Pinnu upurakmens enerģiju, vispirms jātiek garām tā sargiem

Ziemupes dabas parka uzrakstu ipaša vērtība – senie hidronīmi, piemēram, strautu jeb valku nosaukumi

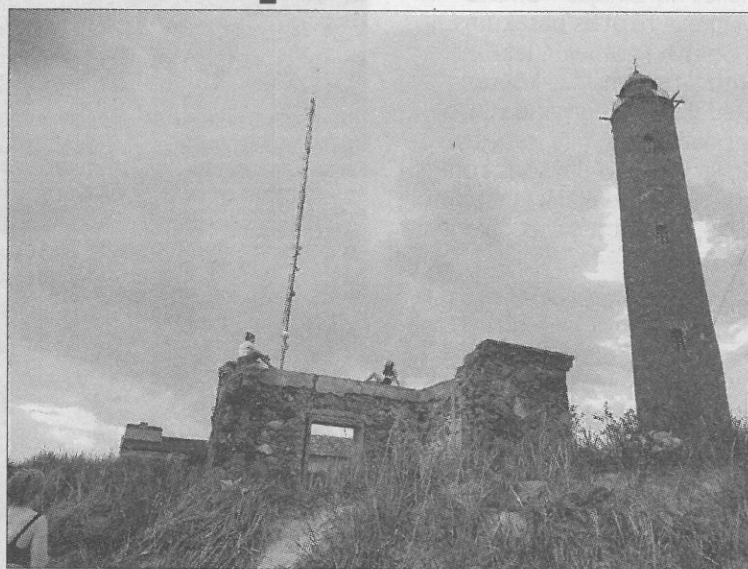
lietu nedabūjam. Un skaistos skatus no bākas augstumiem varējām baudīt pat tā kā saules apspīdētus. Visu varējām apskatīt ļoti kārtīgi, jo bija noticis neticamais – steigā kāpjot ārā no Ziemupē atstātās mašīnas, tajā bijām atstājuši pie Akmeņraga bākas atstātā auto atslēgas... Lūgšus lūdzāmies un arī izlūdzāmies bākas sargam, lai viņš ar savu žigulīti vienu no mūsu šoferiņiem aizvestu līdz Ziemupei. Viņš izrādījās ļoti atsaucīgs un nekādi nebija pierunājums par šo mūsu mulķības braucienu paņemt kaut jēl kādu samaksu...

Ja gribas ievākt kosmisko starojumu

Pusdienas ēdām tiešām labā zivju restorānā, kas jau ieskaitāms Ziemupes teritorijā, bet pēc tam devāmies izpētīt interesantos apskates objektus. Un mūsu pirmā izvēle bija Ulmales jeb Pinnu upurakmens, ko daži no mums jau reiz bija apmeklējuši pirms gadiem 10. Atrast to var ļoti viegli, jo, sekojot norādei šosejas malā un braucot pa neticami izbrauktu ceļu tikai taisni, pēc apmēram 1 km arī atdursieties tieši pie upurakmens. Tālāk braukt neizdosies, jo barjera. Akmens ir ļoti interesants, tā apkārtnē ir labiekārtota, un kopumā vieta tā vien aicina iemēģināt kādu no pagāniskajiem rituāliem... Oficiālā informācija liecina, ka šis ir visplašāk pazīstamais Latvijas cilindriskais blodakmens

un – arheoloģijas piemineklis. Tas ticis saukts arī par Dievekļa akmeni. Dobumakmens bijis apgāzts, bet 1981. gadā J. Sudmaļa dabas draugu kopa «Dižakmens» to atrakusi un novietojusi vertikāli. Blodakmenim ir tipisks šā tipa kultūrvēsturiskajiem akmeņiem raksturīgais blodveida dobums, kas mākslīgi veidots. Blodakmeni uzskata par seniem kulta akmeņiem, kuru dobumos varētu būt likti nelieli ziedojumi. Ir arī minēts, ka akmens it kā pārvietots no kādas citas vietas un tajā izgriezts dobums ar tilpumu ap 9 litri. Par šo akmeni vairākkārt ir rakstījuši arī ezotēriki, vairākas publikācijas bijušas arī žurnālā «Mistērija». Viena no tām arī stāstīta par to, ka "uz šo akmeni darbojas no kosmiskā izplatījuma četri enerģijas veidi". To intensitāte esot lielāka aukstos gadalaika mēnešos, bet ievērojami mazāka siltos vasaras mēnešos. Kosmiskā strāvojuma nokrāsa esot gaiši dzeltena, gaiši zila, viegli ultravioleta un gaiši salātu zaļā krāsā. Akmens dobumā no nokrišņiem esošais ūdens nesasalst arī ziemas periodā. Tam piemīt arī dziednieciskas īpašības. Ar to varot jūtami sakārtot veselības problēmas pacientiem, kam ir redzes traucējumi un ādas slimības. Bet tad ilgstoši esot jāveic procedūras ar šo kosmiskā strāvojuma enerģētiski apstāroto ūdeni. Esot jārikojas šādi: rūpīgi iztīrot un izmazgājot ar līdzpaņemtu ūdeni akmens dobu-

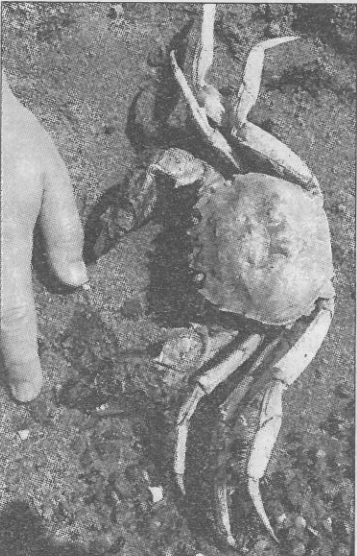

Akmeņraga bāka un...

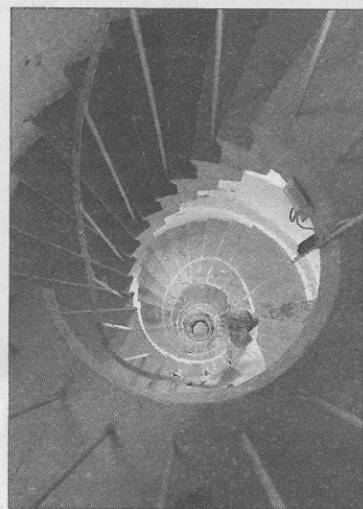
mu no netūrumiem, tas jāpiepilda ar avota ūdeni (avots esot arī netāla grānskārē), ļaujot tam iegūt dziednieciskas spējas vismaz trīs stundas. Pēc tam šādu dziedniecisko ūdeni izsmēļ un izlie-to pēc nozīmes, uzglabājot tumšā un vēsā vietā ne ilgāk kā divus mēnešus, jo tad tas pakāpeniski zaudē savas enerģētiskās un dziednieciskās spējas. "Pinnu upurakmens ir vērtīga dabas dziedinātava, bet atrodas kādam privātīpašumā, kā arī pieejams ar zināmu apgrūtinājumu, nerada relaksējošo gaisotni, to apmeklējot, bet drīzāk – stresa situāciju," raksta ezotēriki. Domājams, tas tāpēc, ka viņi bija mēģinājuši pie akmens doties kājām, un tad tas varētu būt visai stresaini, jo, tikko kāds – vienalga, kājām vai ar mašīnu – nogriežas no šosejas uz upurakmens pusi, tā no ceļmalas sētas izlec un ceļa vidū visus ļoti aizdomīgi sagaida trīs suņi – vilks, taksis un rotveilers. Vilks izskatās saprātīgs un ātri atgriežas sētā, bet tie divi pārējie...

Caur briķšņiem, pa takām – Māras baznīcā iekšā

Turpat netālu, taču daudz grūtāk aizsniedzams, bija vēl viens ezotēriskais dabas objekts. Un, atšķirībā no Pinnu upurakmens, tas noteikti nav arheoloģisks senvēstures piemineklis. Taču normālos laikapstākļos – kad nelist lietūs, neputina vai nav

Krabji arī mūsu jūrā

...tās kāpnes

ļoti auksti – ir tiešām pievilcīgs objekts – skaista, aptuveni 1,5 km gara meža taka, kas dūksnainākās vietās izlikta ar platām koka laipām. Nonākot galā, var ieraudzīt šodien acimredzami regulāri pieskatītu ieapaļu meža lauci, ko ieskauj, kā šķiet, simtgadīgi un arī vecāki koki un, ja labi ieskatās – arī nelielu akmeņu krāvums. Aptuveni 2000 m² lielajā teritorijā ir iekārtotas vairākas "dabas svētnīcas" – ar ziediem, akmeņiem, krāsainām lentītēm, arī stikliņiem, dzintara gabaliņiem iezīmētas ziedoju-mu vietas. Tā kā mūsu viesošanās sakrita ar isto saulgriežu laiku, bija redzamas vairākas rituālo uguns-kuru vietas. Skaidrs, ka tie, kas šeit, kā redzams, regulāri nāk pēc dabas dziedinošā spēka, ir absolūti pārliecināti, ka šeit reiz bijusi sena svētvietā. Aprakstā, kas izvietots stendā pirms meža takas, gan var lasīt, ka šis aplis – līdzīgi kā Pokaiņu meža akmeņu krāvumi – visticamāk, izveidojušies pirms aptuveni gadiem 100–150, kad reiz te bijusi saimniecība un lauki, no kuriem vākti akmeņi, kas kaut kādu šodien vairs nezināmu iemeslu dēļ krauti noteiktās vietās un apjomoš...

Lai nu kā – vieta ļoti skaista un noteikti arī enerģētiski spēcīga – gan skaistās dabas dēļ, gan arī tā starojuma dēļ, ko šai vietai dod cilvēki, kas te regulāri nāk un domā labas, jācer, ka tikai labas domas...

Turpmāk vēl.

IVONNA PLAUDE